

uforholdsmæssig lang Tid. Dersom man f. Ex. vilde forlange, at de i 48 Timer — thi saa lang Tid kunde der muligt i indviklede Sager behøves — skulle sidde paa deres Stole og arbejde uafsladeligt, uden at faae Spise eller Drikke og uden at faae Søvn, saa vilde det vistnok være en urimelig Fordring; det Allers højeste, man kunde fordrø af dem, det var, at de skulde blive paa Stedet, og at de skulde lade deres Mad og Senge bringe derhen, men det vilde dog være en altfor besværlig Maade at faae Sagerne afgjorte paa. En Nødvendighed kan altsaa være tilstede — og til en saadan sigtes jo netop i det Forslag, der foreligger fra Landstthinget —, idet Sagen er af den Natur, at Dommen ikke kan affiges eller dens Begrundelse meddeles i een og samme Samling, og i saa Fald maae Medlemmerne have Lov til at gaae hjem. Det er aldeles nødvendigt, den Fremgangsmaade bruges ogsaa i England. Den Regel, at Rævningerne skulle være enige, inden de træde frem og affige deres Kjendelse, er flere Gange bleven brudt; man har ogsaa der maattet bøje sig for Nødvendigheden, uagtet Loven i det Punkt er meget streng; man har havt Exempler paa, at Rævningerne have faaet Lov til at gaae hjem, at de have faaet Spise og Drikke, saa at man seer, at Fornuften har seiret over Loven. Altsaa dette Forslag ligger allerede i Høiesterets Instruxen, det laa i Loven, saaledes som vi vedtog den sidste Gang, og det er absolut nødvendigt, naar Loven overhovedet skal gjenneføres. Landstthinget har givet Udviklingen af denne Tanke med en Udførlighed, som kunde synes mindre nødvendig, men som dog kan have sin Nytte; thi, naar man i denne Henseende kan have saadanne Tvivl, som den ærede Taler fremhævede, er det heldigt, at Loven viser Veien til at fjerne dem. Naar den ærede Rigsdagsmand saa stærkt har fremhævet, at den offentlige Votering, for at have den sande Betydning, maa foregaae strax, skal jeg blot bringe i Erindring, at i alle Lande, hvor den finder Sted, navnlig i England og Amerika, er det tilladt Dommerne, endogsaa i en langt højere Grad end her, at conferere hemmeligt, førend de offentligt affige Dommen. Man har mange Exempler paa, at den Dommer, som

præsiderer i Retten, naar det har været et indviklet Retsspørgsmaal, ikke har voyet, strax efterat Rævningerne have affagt deres Kjendelse, at affige Dommen, men har udsat det i 8, 14 Dage, ja 3 Uger. Ligesaa godt der, hvor Dommen er endelig, som i de første Instanser kan Dommeren conferere med sine Colleger, førend Dommen affiges. Det er heller ikke umuligt, hvad den ærede Rigsdagsmand troer at være saa, nemlig, at naar den forudgaaende hemmelige Raadslagning har fundet Sted, kan enhver Dommer fremtræde offentligt med sin Dom. Naar alle Dommerne ere enige om Dommen og dens Begrundelse, er det Naturligste vistnok det, at de overlade det til eet Medlem at fremsætte Grundene; ere de uenige, fremtræder enhver især med sine Grunde, og naar de have deelt sig i to Partier, kan jo eet Medlem af det ene Parti begrunde dettes Mening, og et Medlem af Modpartiet dettes Anskuelse. Naar de alle ere enige, og da hver især skulde fremtræde og begrunde sin Mening, vilde man stille en altfor stærk og urimelig Fordring, der ikke vilde fremkalde Andet end en Bidløstighed, som i mine Tanker er unødvendig og skadelig. Den ærede Rigsdagsmand kom flere Gange tilbage paa, at vi forrige Gang saagodtsom eenstemmigt havde forkastet det Forslag, som her foreligger, men det forholder sig ikke saaledes. At en Doms Afgjelse kan udsættes i Ste Dage, og andre Sager i Mellemtiden paabegyndes, hvorpaa det forkastede Forslag gif ud, det er ikke tilladt ifølge dette Forslag. Her staaer netop, at ingen ny Sag maa foretages, inden Doms slutningen, i Forbindelse med Begrundelsen, er kundgjort, og den ærede Rigsdagsmand maa dog overlade til Høiesteret den Tid, den troer at behøve, for at komme til et Resultat og begrunde det; han kan ikke foreskrive Høiesteret Regler i saa Henseende. At Dommen og Begrundelsen ikke altid kan meddeles i samme Samling, troer jeg allerede at have vist; men paa den anden Side troer jeg, at man kan antage, at det vil være meget sjældent, at der dertil vil medgaae længere Tid, saa at der ikke kan flyde videre Ulempe af denne Bestemmelse. Derimod troer jeg, at meget store Ulemper kunde følge deraf, at Høiesteret ikke faaer